

19. sönd. e. Trefaldighet 2020- Ingemar Andersson (LFS)

Tekster: Psalt 48, 1 Mos 28:10-22, Ef. 4: 17-32, Matt. 9: 1-8, III Luk. 13: 10-17..

Trons seger. Människosonens makt

Trons seger.

Johannes skriver: *"Allt som är fött av Gud besestrar världen, och detta är den seger som har besekrat världen: vår tro."* 1 Joh. 5: 4. I sitt avskedstal till lärjungarna talar Jesus om lärjungaskapets villkor i den ogudaktiga världen. Han har talat till dem, säger han, för att de skall ha frid i Honom. *"I världen får ni lida"*, säger han, *"men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."* Den som nu genom tron lever i gemenskap med Honom, som har övervunnit världen, är själv en övervinnare. Men så ser det många gånger inte ut för den som vandrar trons väg. Erfarenheterna pekar ofta åt annat håll. Man finner sig vara en förlorare i stället för en övervinnare och nederlagen är många i striden mot de tre fienderna – djävulen världen och det egna onda köttet. Och att man till slut ändå skulle stå som en övervinnare, syns många gånger alldeles omöjligt. Men Guds ord säger något annat: *"Allt som är fött av Gud besestrar världen, och detta är den seger som har besekrat världen: vår tro."* Är man född av Gud är man också intagen som elev i Andens skola. Där blir man undervisad om vem Herren är och vem man själv är. Och när läxan är gjord, står man där med samma slutsats som den store aposteln Paulus: *"Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?"* Och Paulus ger oss också svaret: *"Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!"* (Rom. 7). I honom finns frälsningen. Genom tron på Honom, som har övervunnit världen, blir människor övervinnare med Honom.

Hebréerbrevets författare beskriver i kap 11 denna tros förunderliga segerkraft genom många trosvittens liv. Och med tanke på dessa trosvittnen och med tanke på oss och framtiden, förmanar Hebréerbrevets författare: *När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som måste uthärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet.* (Hebr. 12)

"Tänk på Honom", manar Hebr.brevets författare, och den som är född av Gud har inte bara sina tankar hos vår Frälsare, som mötte sådan fiendskap från syndare, nej, den tron bekänner: *Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig.* Gal. 2:20. Sådant kan Människosonens makt uträtta, något som vi också läst om i dagens texter. Jesus förlåter synder, han botar förflamning, han reser upp den som går krokig och inte kan räta på sig, och han sliter de bojor med vilka Satan håller människor fångna.

"Krokig och mycket böjd."

Vår text berättar om hur Jesus på sabbaten undervisar i en synagoga. Bland åhörarna fanns en kvinna som haft en sjukdomsande i arton år och som gjorde att hon fick gå dubbelvikt och inte kunde räta på ryggen. Men Jesus kallade henne till sig, befriade henne från hennes sjukdom och reste henne upp. Men hjälpen bestod inte bara i befrielse från ett kroppsligt handikapp. Hon löstes från den boja Satan i arton år hållit henne fången i. Och när Jesus kallar henne "Abrahams dotter", så innebär det inte bara att hon var av judisk släkt, utan att hon blivit ett sant Abrahams barn, en troende kristen.

Den krokryggiga kvinnan med sjukdomsanden som höll henne fången är bilden av den oomvända människan. Även om man går aldrig så rakryggad genom livet – är man oomvänd så är man i andligt avseende ihopkrympt och bunden av Satan. Själafienden förstår dock att drilla saken så väl, att den som är bunden av honom anser sig vara fri, samtidigt som man tror att den som är en kristen är inskränkt och bunden. Men att stå under Satans herravälde, det är att vara lurad och bedragen.

Vi mötte i dagens text ytterligare en krokryggig person utöver kvinnan. Synagogföreståndaren stod där med lagens ok på sina axlar, man han hade aldrig insett vad lagen krävde. Där lagens verkliga krav uppenbaras, där får man med kung David bekänna: *"Min syndaskuld går mig över huvudet, den tynger mig som en tung börda... Jag går krokig och mycket böjd, hela dagen går jag sörjande."* (Ps. 38)

Om detta visste synagogföreståndaren intet. Han stod där i sin egen rättfärdighet, och trodde att därmed var allt väl. Men han var lurad och bedragen. Därför blev han upprörd över att Jesus botade på sabbaten och han uppmanade folket att komma och bli botade på vardagarna i stället. Men Jesus kallar

honom hycklare och framhåller att kan man lösa åsnan eller oxen och leda dem till vattenhon på sabbaten, så kunde Jesus så mycket hellre befria en kvinna, en Abrahams dotter, från Satans bojar. I Lukas 15 säger Jesus upprepade gånger att en syndares frälsning åstadkommer glädje i himlen bland Guds änglar. Kännetecknande för den egenrättfärdige är motsatsen. Om någon av bara nåd befrias ur syndens bojar och blir omvänd och frälst, förtryter det den egenrättfärdige. Så var det med den hemmavarande sonen i Luk. 15 när den förlorade återvände till fadershuset och glädjen stod högt i tak över hans återkomst. Han blev arg och hade inte ett gott ord att säga om vare sig sin bror eller far, utan bara förebråelser. Den egenrättfärdige synagogföreståndaren trälade under lagen och hade fullt upp med att se till så att andra också följde lagens bud. Själv hade han samma möjlighet som den olyckliga kvinnan att få sin börda lättad, men några sådana behov hade han inte. Båda befann de sig ändå i Herrens hus. Den ene hade sin dagliga gärning där. Den andra kom med sin börda och fick den avlyft. Så segrar Ordet hos den ene medan en annan förblir opåverkad. Vem av dem är du, käre åhörare?

Människosonens makt.

"Kvinn, du är fri från din sjukdom." Jesus kallade henne till sig, lade händerna på henne och med sitt ord botade han hennes sjukdom och befriade henne från Satans bojar. Och genast rätade hon på sig och prisade Gud. Sådan är Människosonens makt och så går en syndares omvändelse till än i dag. Synagogföreståndaren uppskattade inte vad som skedde. Det gick nog för fort och för lätt, och han tyckte att Jesus var för snar med att bota. De sjuka kunde åtminstone vänta tills sabbaten var över. Sådana uppfattningar har också utvecklats inom vissa riktningar bland de kristna. En syndare fick inte så där utan vidare tro sina synders förlåtelse. Först måste man en tid gå i bot och bättring, ödmjuka sig och bereda sig för nåden. Men bakom sådana tankar gömmer sig föreställningar om, att människan ändå måste göra något för sin omvändelse. Men här kan ingen av oss utträta något. Vi är döda i överträdelser och synder, och det är endast Herren som med sin makts ord skapar liv, föder en människa på nytt.

När bjudningen till festmåltiden gick ut, löd budskapet: *"Kom, nu är allt färdigt."* (Luk. 14: 17). Därför fick den lame i dagens evangelium, utan alla om och men av Jesus höra: *"Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna."* Därför säger Jesus till den sjuka kvinnan: *"Kvinn, du är fri."* De orden har vem som helst rätt att tro och ta till sig. Ingen behöver gå och vänta med att tro sina synders förlåtelse. Herren har i Kristus Jesus förlåtit synderna, och denna syndaförlåtelse erbjudes syndare att tro och ta emot, nu, utan alla gärningar, av bara nåd.

Att visa ifrån sig ett sådant erbjudande, i tron att jag själv först måste åstadkomma något, är inte tillrådligt. Det är detsamma som att säga till Herren Jesus, att hans verk inte är fullkomligt, inte räcker till riktigt, utan att jag också måste bidra något – om än aldrig så litet.

Det må vara aldrig så fromma önskningsor om att man själv borde vara bättre och mera värdig – det är ändå den fula egenrättfärdigheten som gömmer sig bakom. Och fast man ju inte menar sig vilja underkänna Kristi verk, så är det just detta man gör, när man tvekar och tvivlar och står där stammande och tafatt inför erbjudandet om nåd för syndare, nåd utan gärningar, nåd alldeles oförtjänt. Gör du i stället som sångaren Anders Nilsson uppmanar oss till: *Börja med att honom lova,/Glöm så dina men och ack!/För en så osäglig gåva/Kan du gärna säga tack!* (LH 118:7) Du får, nu på stunden, vara salig, knäppa dina händer och tacka Gud för att han förlåtit dig dina synder, att du alldeles oförtjänt, av bara nåd i Kristus Jesus är *"ren och rättfärdig, Himmelen värdig"*.

Det nya livet i Kristus.

Som en benådad syndare får du nu, likt den botade och befriade kvinnan, i liv ochandel prisa Herren. Det var detta vi läste om i dagens episteltext. Den som lever det nya livet i Kristus, lever inte längre som de ogudaktiga. *"Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär."* Man har lärt känna Kristus och blivit iklädd den nya människan, som vill leva i rättfärdighet och helighet. Man aktar sig för att ge djävulen något tillfälle. Man vaktar sin tunga och vill tala sådant som blir till välsignelse och glädje. Man vill möta sina medmänniskor med godhet och barmhärtighet, och är angelägen om att inte bedröva Guds helige Ande.

Så får en upprättad och benådad syndare prisa Herren och i Jesu efterföljd lysa som en stjärna i världen (Fil. 2: 15), vara ett Kristus-brev, känt och läst av alla människor (2 Kor. 3:3), *"skrivet, inte med bläck utan med den levande Gudens Ande"*, bli igenkänd som en som har varit tillsammans med Jesus (Apg. 4: 13). Amen.